

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Chronicon Monasterii Bödecensis Ordinis Canonic. Regul.
S. Augustini in Diœcesi Paderbornensi**

Probus, Johannes

Monachij, 1731

VD18 12260568

Pars IV. Miracula, quæ per intercessionem Beati Meinulphi sub septimo
Priore prædicti Monasterij Arnolde de Holte contingebant, & ista sunt, qua
hic sequuntur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64645](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64645)

Winfesemensis ad hoc convocati acceptavit, ut ex suis Fratribus ritè ac legitime Prælatò pro suprascripto reformando Monasterio jam electò, hunc cum nonnullis devotis ac disciplinatis sui Monasterij Fratribus, non veritus periculosum discrimen nec itineris longitudinem & difficultatem, eidem Monasterio humiliter, prout decuit, præsentavit.

P A R S IV.

Miracula, quæ per intercessionem Beati Meinulphi sub septimo Priore prædicti Monasterij Arnolde de Holte contingebant, & ista sunt, quæ hic sequuntur.

C A P U T I.

ANno Incarnationis Domini M.CCCCXLIX. primò annò, quo Venerabilis Prior *Arnoldus de Holte* Monasterium B. MEINULPHI in *Böddeken* regere cæperat, quidam Militaris Monasterium ovibus suis spoliavit. Procurator verò ejusdem Monasterij cum nonnullis alijs Fratribus, & Laicis ad hoc sibi deputatis spoliū cum mæore insequabantur. Qui dum ante Castrum dicti Militaris venerunt, ibidem oves suas horribili strage jugulari viderunt: servus etiam dicti Castri, qui jugulabat, præfato Procuratori stomachosior ac superbissimò animò loquebatur in hæc verba: *Fama est, & dicitur, quòd qui comederit de spoliatis quibuscunque à vestro Monasterio, ille infra eundem annum, quo comederit, morietur, & subdus ajebat: & ego ex illis à vobis spoliatis comedam, experturus quid contrarietatis mihi ob hoc evenire possit.* De ovibus comedit, & ecce paucis diebus post hoc transactis, ille qui supra dicta verba in insipientia sua loquebatur, iter ad campum pro colligendis fænis faciens, cùm ad locum pervenerat, in quo operari intendebat, tam gravis infirmitas eum oppressit, ut cum vehiculo ad oppidum *Winnenberg*, unde venerat, duc-

duceretur, sicque factum fuit, ut qui robusto, ac juvenili corpore exierat, inutilis factus sit, pedibus incedere non valens, jam jamque super terram rependo cum suis pedibus miserabiliter ad totam vitam cum sua maxima confusione extiterit; Idem etiam vir non solum claudus & inutilis factus fuit, sed ita depauperatus, ut uxor ejus in miseria paupertatis suae à Procuratore dicti Monasterij remissionem petierit; supradictus insuper Militaris, qui prae memoratum spoliū fecerat, non impunè abivit, etenim post dictam spoliationem elegantissimus & fortissimus de caballis suis subitanea morte extinguebatur.]

C A P U T II.

Sacerdos infirmus intercessione B. Meinulphi convaleuit.

ERat quidam devotus Sacerdos oppidi *Geseke*, qui habebat singularem devotionem ad B. MEINULPHUM, & ob hanc causam habebat in Breviario suo Suffragium de eodem, quod consueverat ad honorem ejus quotidie persolvere. Contigit verò ob causam, quam DEUS tantum novit, ut idem quasi amens factus à suis parentibus die ac nocte custodiretur, aliqui etiam Sacerdotes oppidi *Geseke* Breviarium ejus, ne ex horarum suarum Lectione, quia modò debilis capite erat, totus furibundus redderetur, clandestinè abstulerunt; tamen quia B. MEINULPHO praedictus infirmus Sacerdos in precibus suis solitus erat inservire, per ejus piam intercessionem apud DEUM miserendi tempus advenit; nam nocte quadam praesentibus suis cum custodientibus, somno autem oppressis, surrexit Sacerdos & abivit, & de quodam angulo juxta focum Breviarium suum extrahens aperuit, & orationis Suffragium de B. MEINULPHO persolvit, quo facto suorum sensuum caperat resumere sanitatem, post hoc cum eadem capta sanitas aliquale habuit incrementum, qui eam per intercessionem B. MEINULPHI sibi adesse novit, tale votum fecit, ut vellet (quod etiam adimplevit, & sanus in suis sensibus factus permansit) cum duobus Sacerdotibus sibi sociatis sacras ejus reliquias in gratiarum actionem visitare.

CAPUT III.

De eo, qui incendit sacrum locum, & postea damnum ignis pertulit.

QUODAM tempore postquam Venerabilis Prior Monasterij B. MEINULPHI Cæmeterium Sacelli B. Antonij in *Graffen*, quæ filia est Parochiæ Monasterij dicti, sepe muniri fecit, filius cujusdam Militaris non remotè à dicto Monasterio habitans, nescio quo frivolo spiritu ductus, ausu temerario unà cum suis accessit servis, ignem supposuit, præfatamque sepe ut in cineres verteretur, incendebat. Fratribus supra dicti Monasterij eodem tempore circa frumentorum collectionem in vicino laborantibus festinanter, ut incensum ignem extinguerent, accurrentibus, dicti incensores sub gravi comminatione, ne incendium extinguerent, prohibebant. Unus autem è Fratribus nomine *Fridericus*, cui major justitiæ Zelus præ cæteris inerat, nec ferre valens, quod minùs justè factum fuerat, ad extinguendum præmemoratum ignem suas extendit manus, & ab uno servorum lanceâ graviter vulnerabatur; & quia eidem Monasterij Fratres resistere malitiæ non valebant, seps plurima ex parte combusta est, quod incendium dicti Fratres auxiliò, & numero deficientes maximo cum mænore animi sui intuebantur. Sed pius Dominus tristium optimus Consolator de occidentali plaga pluviam repente excitavit, quæ incendium omnino extinxit. Audistis jam de seps combustione nefariè circa filiam Parochiæ B. MEINULPHI factam, audiatur & nunc de horribili combustione, quæ brevi temporis intervallo sequebatur, & quia nullum malum impunitum manet, ideo post mensem unum, quo prædictum temerarium incendium factum fuit, contigit, Domino DEO justè permittente, quod non solum prædicti incensoris seps circa Castrum suum per incendium ab inimicis illatum absumeretur sed etiam & horrea sua frumentis plena cum omnibus villæ suæ ædificijs & frumentis unâ ferè horâ, me vidente, in cinerem redacta sint. Ita contigit, ut is, qui de incendio dicti Cæmeterij multum gaudens exultabat, jam

jam ædificia sua suæque villæ justo DEI judicio comburi cernens maximis doloribus afficiebatur, atque opprimebatur.

C A P U T IV.

Persequens Monasterium B. Meinulphi de calo punitur.

AD Laudem, & honorem Omnipotens DEI, Genitricisque ejus gloriosæ Virginis Mariæ, ac B. MEINULPHI Confessoris miraculum circa Beati MEINULPHI Monasterium factum cunctis palam facere me delectat. Anno Incarnationis Domini M. CCCCLIII. ipso die Ascensionis Domini temporibus, quibus bellum & seditiones inter Militares, qui *Westphali* nominantur, ex una parte, ex altera parte inter Militares, qui *Brenkensenses* nuncupantur, gerebantur, iidem Westphali, nescio ob quam causam unâ cum Canonico quodam Ecclesiæ Paderbornensis, ac alio præcipuo Militari litteras diffidentiae ad nostrum Monasterium B. MEINULPHI transmiserunt, quod cum cuidam devoto Laico manifestatum, ad genua se prosternens ter *Pater & Ave* devotè in istum finem persolvit, ut Dominus DEUS inhabitantibus dictum Monasterium de præfata comminatione litteratoria suam misericordiam tribuere dignaretur, darètque signum, quo & iidem adversarij, qui prædictas litteras miserant, secundum intentionis propositum non peccarent, & dictos Regulares in pace relinquerent. Dum hæc litteræ Venerabili Priori tempore, quo se pro summa Missa celebranda præparabat, præsentatæ fuerunt, ante aperitionem tristitiâ quâdam obruebatur, sed Deus servum suum nolens inconsolatum relinquere contigit, ut dum in Offertorio Missæ tunc temporis decantandæ hoc complexum: *Dominus in voce tubæ* alacriter à Fratribus cantaretur, dictus Prior non leve solatium de concepta tristitia recipere merebatur, nam sicut in die Ascensionis Domini omnes Angeli quasi tubali voce, & quodammodo increpatoria Apostolis loquebantur, ita vox auditu satis perhorrenda, ac si prædictos corripere vellet adversarios, de excelsis intonuit. Eodem die prandiô per Conventum jam peractô, & Canonico, qui antè dictas litteras miserat, cum nonnullis in itinere equitante

tante (licet nulla aëris inclementia appareret) attamen tonitrua valde terribilia, quorum simile vix unquam à me aut ab alijs auditum fuit, insonuerunt, quod tonitru suâ vehementiâ superveniens unum de caballis illius Militaris, qui Westphalorum præcipuus habebatur, cum sessore suo in terram prosternens caballum velociter interfecit, lancea verò, quam sessor dicti caballi post Dominum consueto more duxit, in subtilissimum pulverem comminuebatur: quo peracto dictus Canonicus mitius præ cæteris in comminationum litteris scribens, mitius etiam in horribili facto secum actum fuisse expertus est; nam licet ejus caballi periculum mortis evaserint, tamen in tantum debilitati sunt, ut gressum facere non valuerint; tertius, qui litteras dicto Monasterio transmisit, post hoc horribile factum de caballo cecidit, brachiūque fregit. His explicatis audiatur nunc consolatio Prioris supradicti. Etenim Westphali visis tot miraculis tanto timore perculsi erant, ut nuntium ad dictum Priorem mitterent, ut eos accedere dignaretur humiliter petentes; qui dum ad eos jam pervenerat, non exiguam humanitatem eidem exhibentes pacem inter ipsos, & Monasterium B. MEINULPHI firmiter se observaturos promittebant, quod & factum fuit, quia non solum supradicti Westphali, sed etiam Brekenenses ob præfatum horrendum factum manu violenta dictum Monasterium invadere metuerunt, ne similis aut major vindicta de cælis super illos eveniret, & idcirco tam firmum pacis fœdus inter illos sancitum fuit, ut ne quidem jumenta illorum, ut antea factum erat, raperent, aut rapi permitterent; postquam autem præfata pax per dictos Westphalos, & eorum adjuutores in Monasterio B. MEINULPHI oretenus expressa fuit, ecce tres caballi, de quorum ulteriori sanitate desperatum erat, pristinam sanitatem receperunt.

C A P U T V.

*De muliere, qua tempore, quo Regulares persequabatur,
infirmata facta mortua est*

CUjusdam Militaris uxor quadam vice minus rationabiliter super Canonicos Regulares Monasterij B. MEINULPHI graviter turbabatur; Hoc dum Subprior Monasterij B. MEINULPHI nomine

mine *Hermannus* in absentia sui Prioris perceperat, timens ne ex parvis magna damna dicto Monasterio evenirent, in locum sibi assumpto accessit mulierem, sed heu post nostra cum ipsa facta colloquia (quia terra quodammodo indurata imbrem non suscipit) eandem à sua duritia nequivimus coërcere, nec mitigare dictam mulierem, deinde B. MEINULPHUS ad ulciscendum se de adversariis Fratrum sui Monasterij cuidam devotæ personæ auratus apparebat, circa præfatæ visionis tempus prædicta mulier virum suum ac filium contra dictum Monasterium incitaverat, de quo non exigua turbatio Regularibus fuit exorta, & cum jam de Castro, quod & ipsa inhabitaverat, ad unum de vicinis propè Castrum habitantem descenderet, & multa comminatoria, & injusta verba in supra dictos Regulares loqueretur, ab hujusmodi stultiloquio compesci non potuit, ignorans, quod pœna in malo suo perdurantem sequeretur; nempe illam, quam eadem ejus vicina à suo stultiloquio compescere nequivit, ut cessaret ab ineptis temerarijs verbis, & propositis, pius Dominus, qui frementi mari terminum suum ponit, quem transgredi nequaquam valet, os ejus celeriter refrænavit, nam quàm citò ad Castrum à prædicta sua vicina reversa fuerat, hydropica pestis tam graviter eam oppressit, ut deinceps ab eodem Castro suo ne vel pedem ponere potuerit, & ingravescente morbo vitam suam (prout illis moris est, qui B. MEINULPHI domum minùs justè persequuntur) miserabiliter terminavit.

C A P U T VI.

Infirmi prolongatio vitæ petebatur, & petitio ex iudata est.

AD honorem B. MEINULPHI Levitæ Christi audiat subseguens miraculum, quod ejus pia intercessione apud DEUM accidisse creditur. Anno incarnationis Domini M. CCCCLV. ipso die B. Lucie Virginis Colonus quidam nomine *Hermannus Thoniges* inhabitator villæ *Brencken* Domino DEO piè disponente improvise, & subitanè infirmabatur; quia infirmitate perdurante agonizans putabatur, & quia pastor villæ *Brencken* pro quodam negotio

P

Pader-

Paderbornæ tunc temporis morabatur, ideo hi, qui pramemorati infirmi singularem curam gerere videbantur, timuerunt eundem infirmum absque Ecclesiæ Sacramentis ab hac vita migraturum. Sed quid factum fuerit audiatur: nam ille infirmus (quia sanus in vita sua B. MEINULPHUM præcipue honoravit) jam in infirmitate constitutus meruit, ut quædam mulier in lecto ægritudinis suæ assistens divinitus inspirata S. MEINULPHUM sic invocans exorabat: ut prædicto infirmo saltem suis precibus tamdiu apud DEUM vitam suam prolongare mereretur, donec Ecclesiæ Sacramenta suscipere; qua invocatione facta dictus infirmus de infirmitate suâ levius se habere sentiens in DEO lætabatur, amici tamen, & consanguinei ejus de tali virium suarum aliquali resumptione minus contenti volentes eum securum esse per munitionem Ecclesiæ Sacramentorum, nuntium ad viciniorum Parochiam, videlicet ad oppidum *Byren*, mittentes Sacellanium in dicto necessitatis articulo ad se venire petunt, qui nuntio negotium sibi exponente celeriter ad infirmum visitandum properavit, ab illo jam coram infirmo præsentem de Venerabili Sacramento provisum est infirmo, quibus sic Ecclesiastico more peractis dicto Sacellano adhuc præsentem infirmus migravit ad Dominum, & quis non crederet, quòd infirmo dicto meritis B. MEINULPHI impetratum fuerit, ut in infirmitate constitutus antea mori non potuisset, nisi Venerabile Sacramentum suscipere,

C A P U T VII.

*Quomodo erecta adificia ex lignis quodam modo minus justè
acquisitis per incendium in cineres sint redacta.*

ERat Militaris quidam in *Hiddefen* propè Villam *Heriberamen*, qui hominibus redditus annuos jure debitos ad Monasterium B. MEINULPHI deportare volentibus inhibuit, & omni arte, & astutia bonâ & redditus sibi donari allaboravit, quinimò dictos Regulares quodammodo coëgit, ut agros & sylvam ad dictos Regulares pertinentes pro paucis nummis ipsi reliquerint. Quapropter Militaris hæc iniquè sibi adscribens in dicta Villa *Herberamen* novum

rum extruxit Castrum, illudque amplis & profundis fossis munivit, quia autem nullum malum impunitum manet, inimici Militaris dicti nocte quadam supervenientes Castrum cum annexa villa injustè acquisitum per incendium in cineres redigerunt. Sicque factum fuit, ut qui antea de bonis minùs justè acquisitis lætabatur, jam Castrum suum cum villa flammis absumptum videns vehementer doluerit.

CAPUT VIII.

De Fratre, qui, quod concupivit, accipere promeruit.

IN Grangio Monasterij B. MEINULPHI, quod vulgari linguâ *Findelen* nuncupatur, nonnunquam devotus Frater nomine *Rötgerus* prædicti Monasterij Conventualis ex ordinatione sui Venerabilis Prioris ad tempus habitavit, qui, quia à suo Conventu sæpius aberat, humano more tentatione devictus mutonis carnibus cum Fratribus suis in Refectorio Monasterij vesci cupivit. Quid contigit? sequenti die cum sol jam oriri cæperat, ac portarius prædicti grangij portam aperiret, mutonem foris ante januam reperit quiescentem; hunc gaudens tanquam miraculosè transmissum grangio introduxit, ac illo per coquum interfecto ac mactato, dictus Frater, qui de mutonis carnibus edere concupivit, non solum ad sufficientiam se refecit, sed & omnes supra dictum inhabitantes grangium eum gaudio cibavit.

CAPUT IX.

Ligna Regularium devastans factus est claudus circa devastationem.

ERat quidam inhabitator Castri *Wewelsburg* nomine *Petrus*, qui, quia DEUM minime timuit, Canonicorum Regularium Monasterij B. MEINULPHI sylvam introgressus in ea ligna quercina sub defensione domicellorum dicti Castri securi abscidit, ac ea ab emptoribus abduci fecit, quod damnosum factum dicti Regu-

lares ad sui Monasterij detrimentum æquò animò justè perferre non volentes sæpius eorundem lignorum abscissores inculpabant admonentes , ut desisteret sua ligna devastare. Sed heu ad piæ admonitionis vocem aures occludens exaudire noluit admonentes. Et dum iisdem Regulares sæpius inculpassent, à supradicta villa illum coercere non valebant, sed Dominus DEUS Judex justus eum ab eadem sylva penitus eliminavit & exclusit, nam cum die quadam dictam sylvam ingrederetur, ut in ea ligna secata, & resecanda cum vecturis abduceret, contigit, quòd idem vir arborem quandam inferiùs abscissam superiùs alteri arbori ramis suis implexam de loco suo movere laborabat, improvise cadens eundem oppressit, sub tali arbore magnis in doloribus, & corporis vitæ amittendæ præsentissimò periculo gemens, nec se ullo modo juvare valens in eadem gravissimæ pænæ pressura ad duos dies, & unam noctem absque ulla corporis refectiōe & humana consolatione permanebat. Tandem dum idem lignorum incisor consueto more post sylvaticum suum laborem domum revertebatur, per sylvam diu inquisitus in miserijs inveniebatur, hi verò qui eundem ita arbore oppressum invenerunt, omni modo suppositam arborem amoventes in domum suam debilem & claudum reduxerunt.

APPEN.